

Ольга Каталяк

Ми в колгоспі не були, але йшли діти і ми йшли, знаєте, назбирали колосків і дивимося - йде той бригадир, їде на коні. Ми втікаємо, хто куда, діти. Бив такою палкою, дітей бив, – ви куркулі, ви такі, ви сякі, то – часами вдалося, часами не вдалось. Мама не пускала, каже ну що, що будете йшли як вони вас пільнують. Нас розкуркулили, ви розумієте, ми не мали, всьо забрали, всьо забрали. Із хати викінули, нас було п'ятеро дітей, з хати викінули, то вже була зима, вже був сніжок. Всьо повикідали на двір. Було таке трошки ячмінної крупи. Ми діти плакали, дерлися, же би нам віддали, бо на другий день не мали що їсти, то вони нас копали і не хтіли віддати. А потім вже, що зробили, розкинули по снігу, бо такий сніжочок потрас. То ми діти, по тім сніжочку так мацали, бо то таке... то не була крупа, а пельцак. Ви знаєте, що то пельцак? Є то, то мацали щоби хтось, птахи не прийшли, не позбирали. То ми збирали, діти. А то тицько во було, знаєте. І то не дивилися що діти, не дивилися. Тата не було, тато ховався. Тато не міг до дому приходити.

Збіжжя, той рік зародило, той рік так зародило, що люди думали же щось буде – всьо вивезли, все вивезли. Приходили все забирали, не могли сі нічого в хаті тримати, та як спеціально ми, бо нас розкуркулили, то ми не могли нічого.